

eZine

of Modern Texts in Translation

November 2016

Gabriel Chifu

translated into English by
MTTLC graduate

Anca Romete

© MTTLC <http://revista.mttlc.ro/>

eZine
**of Modern Texts
in Translation**

Director
Lidia Vianu

ISSN 1842-9149

Issue 171
November 2016

Issue Editor
Cristina Drăgoi

© MTTLC
© The University of Bucharest

Poems by **Gabriel Chifu**

translated into English by
MTTLC graduate
Anca Romete

Reviser:
Ana Vartolomei

IT Expertise:
Cristian Vîjea
Simona Sămulescu

November 2016

Translation Café started in the year 2007, as the magazine of the MA Programme for the Translation of the Contemporary Literary Text (MTTLc), at the University of Bucharest.

The eZINE consists of translations by graduate students of MTTLc, as a prolongation of their activity in class. They are meant to give the graduates a taste of their future profession, and also to increase their sense of responsibility for a translation they sign under their own name.

The texts are translated from or into English, and belong to all literary genres – fiction, poetry, literary criticism, as well as the drama, the essay. The focus is on Modern Literature, broadly meaning the 20th and the 21st centuries: Romanian, British, and American among others.

<http://www.masterat.mttlc.ro/>
<http://revista.mttlc.ro/>
<http://www.editura.mttlc.ro/>

For comments or suggestions, please contact the publisher lidia.vianu@g.unibuc.ro

Poems by

Gabriel Chifu

Translated into English by
MTTLC graduate

Anca Romete

Table of contents

Cuprins

<i>We are more</i>	6	<i>Suntem mai mulți</i>	6
<i>A stroll to the mall (another short story in blank verse)</i>	8	<i>O vizită la mall (o altă povestioară în versuri albe)</i>	8
<i>I'm getting drunk on this vision</i>	11	<i>Mă-mbăt de această viziune</i>	11
<i>Spare bodies</i>	13	<i>Trupuri de rezervă</i>	13
<i>My neighbour across the road</i>	15	<i>Vecinul meu de peste drum</i>	15
<i>Here I am again</i>	17	<i>Iar am ajuns</i>	17
<i>A cut on the cheek (another epic poem)</i>	19	<i>O tăietură pe obraz (încă un poem epic)</i>	19
<i>I am not the expected one</i>	22	<i>Nu sunt cel așteptat</i>	22
<i>With what words?</i>	24	<i>Cu ce cuvinte?</i>	24
<i>New being</i>	26	<i>Ființă nouă</i>	26
<i>Papyrus</i>	28	<i>Papirus</i>	28
<i>One plus one makes one</i>	29	<i>Unu și cu unu fac unu</i>	29
<i>The candle that consumes itself without burning</i>	31	<i>Lumânarea care se consumă fără flacără</i>	31
<i>They prepared me (a parodic ritual, one may say)</i>	33	<i>M-au pregătit (un ritual parodic s-ar zice)</i>	33
<i>Time passes in laughter</i>	35	<i>În râs timpul s-a scurs</i>	35
<i>A wretched machine is man (short story in blank verse)</i>	37	<i>O mașinărie prăpădită e omul (o povestioară în versuri albe)</i>	37
<i>Quatrain</i>	40	<i>Catren</i>	40
<i>My house</i>	41	<i>Casa mea</i>	41

<i>A music just for me</i>	43	<i>O muzică doar pentru mine</i>	43
<i>In the blessed morning</i>	45	<i>În dimineața slăvită</i>	45
<i>Memories about flying</i>	47	<i>Amintiri despre zbor</i>	47
<i>Elegy</i>	48	<i>Elogiu</i>	48
<i>The years before the end</i>	50	<i>Anii dinaintea sfârșitului</i>	50
<i>Letters, meaning, authors and dictation</i>	51	<i>Litere, înțeles, autori și dictare</i>	51
<i>A nightmares factory</i>	53	<i>O fabrică de coșmaruri</i>	53
<i>Air-made man</i>	55	<i>Om de aer</i>	55
<i>The little lines in the notebook</i>	57	<i>Liniuțele din caiet</i>	57
<i>Rise, failed attempt</i>	58	<i>Ascensiunea, încercare ratată</i>	58
<i>Metal bed (a luminous delirium)</i>	61	<i>Pat metalic (un delir luminos)</i>	61
<i>I had (a rewritten psalm)</i>	63	<i>Am avut (un psalm rescris)</i>	63
<i>Scenes on repeat</i>	66	<i>Scene în reluare</i>	66
<i>The boundless guest</i>	68	<i>Oaspetele nemărginit</i>	68
<i>I take care of roses in the backyard in Craiova</i>	69	<i>Îngrijesc trandafiri în curtea de la Craiova</i>	69
<i>Utopia with the gigantic rose</i>	70	<i>Utopie cu trandafirul gigantic</i>	70
<i>Still a novice</i>	72	<i>Tot ageamiu</i>	72
<i>Sunday, September 5th, 2010</i>	74	<i>Duminică, 5 septembrie 2010</i>	74
<i>End of August at the seaside</i>	75	<i>Sfârșit de august la mare</i>	75
 Interview with the poet Gabriel Chifu	 77	 Interviu cu poetul Gabriel Chifu	 77

We are more

We are more in this body.
We all answer to the same name, we all appear
from under the same face,
but we are different.

Me, the one writing this poem, I am just one of them.
I wouldn't go so far as to say I actually know the others or that
we get along like brothers.

We all amass together here, onto the plot of land inside this
body
we do anything to dominate the vital space,
to dominate the stage, the microphone,
and among us, I don't know, I don't know,
who will succeed.

We have no rules, we have no respect,
each of us strives to surface and nothing more,
to make his voice heard at any cost.

Suntem mai mulți

Suntem mai mulți în acest trup.
Toți răspundem la același nume, toți ne înfățișăm
sub același chip,
dar suntem diferiți.

Eu, cel care scrie acest poem, sunt doar unul dintre ei.
N-aș putea spune că-i cunosc pe ceilalți și că
ne înțelegem frățeste.

Ne împulzim toți aici, pe petecul de pământ al
acestui trup,
facem orice ca să cucerim spațiul vital,
să cucerim scena, microfonul
și, dintre noi, nu știu, nu știu
cine va izbândi.

N-avem reguli, n-avem respect,
fiecare ține să răzbată la suprafață și atât,
să i se audă vocea, cu orice preț.

Louder, more thundering.

I don't know, I don't how this twisted story will end,
this fight among us.

And I don't know how long I will be able to stand these
impossible roommates
nor how long they will let me stay.

They'd like to trample me under their feet, I can feel it.
I'd like to throw them out, I admit it.

And the fight slowly, steadily turns into a slaughter.
A never-ending slaughter.
A slaughter where no one is spared,
where no one loses
and where no one emerges victorious.

Cât mai tare, tunător.

Nu știu, nu știu cum se va termina istoria asta încurcată,
cearta asta dintre noi.

Nu știu nici cât am să-i mai suport pe toți acești
colocatori imposibili
și nici cât au să mă mai îngăduie ei.

Ar vrea să mă calce-n picioare, simt.
Aș vrea să-i arunc peste bord, recunosc.

Iar cearta încet-încet se schimbă-n măcel.
Un măcel care nu se încheie niciodată.
Un măcel care nu cruță pe nimeni,
în care nu pierе nimeni
Și-n care nimeni nu iese învingător.

A stroll to the mall
(another short story in blank verse)

Several of them had skipped the physics class
and were fooling around.
One of them said they should go to the mall, have a coffee.
And so they did. Then they went to the toilet, too,
made the best of it, it was for free, anyway.
Then they split: some went back
to school. He stayed,
with Bondocu and his babe,
who'd done it with him, too:
it was the Romanian language class but he couldn't
care less. They stopped by the ice-rink, it was cool,
it was fun. Then he split
from those two, as well. But he met other
guys from the block, they went
to a 3D movie, it was neat, then they chowed a bit
at *McDonald's*, put down one or two pints, heh, they even
snorted a bit
down in the parking, got a little high, it was

O vizită la mall
(o altă povestioară în versuri albe)

Chiuliseră mai mulți de la ora de fizică
Și tăiau frunză la câini.
Unul a zis să meargă la mall, să bea o cafea.
Așa au făcut. Pe urmă s-au dus și la toaletă,
au profitat, era gratis.
Pe urmă s-au despărțit: unii s-au întors
la școală. El a rămas
cu Bondocu și cu gagică ăluia,
care de-altfel și-o pusese și cu el:
venea ora de română și lui i se rupea
de română. S-au oprit la patinoar, a fost cool,
a fost haios. Pe urmă s-au despărțit
și de ăia doi. Dar s-au întâlnit cu alți
băieți din cartier, au intrat
la un film 3D, a fost ca lumea, pe urmă au halit la
Mc Donald's, au ras o bere-două, ehei, au tras puțin
și pe nas, în parcare, s-au eliberat, a fost

really sick, awesome. Then those took off, too,
and he stayed, but it got boring,
so he saw another movie, with some fighting,
then he mucked about stores, had fun,
put on hundreds, thousands of rags, but
he bought nothing, then he went through Real,
had fun again without paying
tried out sprays and
ate bananas, chocolate candies, then
he met some other fellas and bimbos,
then he had coffee again, again tried out
all sorts of rags in that cluster of shops
meanwhile it got dark, it got light again,
grass grew, the rain fell, sun shined,
snow came, blizzard howled,
trees blossomed, fruits fell.
When he faced himself
in the mirror of a fitting room
he got frightened: here was a guy, wrinkle-faced, white-haired,
bleary-eyed, who could barely breathe.
He broke away. He opened the door of the *mall*,

mișto-mișto, bestial. Pe urmă s-au cărat și ăia,
el a rămas, cum se plictisea
a mai văzut un film, cu cafteală,
și pe urmă a ars gazul prin magazine, s-a distrat,
a probat sute, mii de lucruri, dar
n-a cumpărat nimic, pe urmă a fost prin Real,
iar s-a distrat, fără să le plătească
și-a dat cu sprayuri și
a mâncat banane, bomboane de ciocolată, pe urmă
iar s-a întâlnit cu pretenari și cu niște pițipoance,
pe urmă iar a băut cafea, pe urmă iar a încercat
tot felul de boarfe în mulțimea de magazine,
între timp se întunecase, se făcuse lumină,
răsărise iarba, plouase, bătuse soarele,
venise ninsoarea, se pornise viscolul,
înfloriseră pomii, căzuseră fructele.
Când a dat cu ochii de propriul său chip
în oglinda dintr-o cabină de probă
s-a speriat: era un tip cu fața căzută, cu părul albit,
cu privirea împăiejenită și care abia respira.
A dat s-o rupă la fugă. A deschis ușa *mall*-ului,

got out. He then, saw that, miraculously,
he walked on air, everything around him was gone,
the wind was whistling destructively,
the *mall* stood all alone,
a bright capsule suspended in void.

a ieșit și a observat cu stupeoare că
pășește în gol, în jur totul dispăruse,
vântul șuiera distrugător,
mall-ul stătea singur,
o capsulă strălucitoare suspendată în vid.

I'm getting drunk on this vision

I feel myself inside myself,
but on the outside, too. I look and
really see myself
as if I saw
a new, amazing production
of Chekhov or Shakespeare. That's it,

I both stayed inside my given body,
and got outside of it.
Sometimes, it gives me pleasure
to get closer to myself,
give a friendly greeting and even
spend some time by myself in front of a beer,
listen patiently
to my blabber and melancholia.

At other times, I mind, tormented,
how I'm shred to pieces
and the wind blows

Mă-mbăt de această viziune

Mă simt în sinea mea,
dar și în afară. Privesc și
mă văd chiar pe mine
ca și cum aş vedea
o montare nouă, uimitoare
din Cehov sau Shakespeare. Asta e,

am rămas în datul meu,
am și ieșit din el.
Uneori, îmi face plăcere
să mă apropii de mine,
să mă salut prietenos și chiar să
zăbovesc cu mine însumi la o bere,
plin de-ngăduință să-mi ascult
trăncăneala și melancoliile.

Alteori, asist tulburat cum
mă fărâm în bucățele
și vântul care suflă

hurling me through the suburbs,
while I, the spectator of those involved
in the action on stage,
try hard
to pick up the broken glass, the screws and little arcs,
to put the little thing back together,
although I'm quite convinced
there is no turning back, ever.

Oh, I'm getting drunk on this vision.
(No boozing is stronger than
getting drunk on hallucinations!)
and drunk as I am
I follow my vision right to the end
and all the way at the end
I transcribe minutely, passionately, indefatigably myself.

mă împrăştie prin cartiere mărginaşe,
iar eu, spectator din aceia care se implică
în acţiunea de pe scenă,
mă chinui
s-adun cioburile, şuruburile şi arcuşoarele,
să refac jucărioara,
deşi sunt convins
că nu se mai poate repara în veci.

O, să mă-mbăt de această viziune.
(Nicio beţie nu e mai mare decât
să te-mbeţi cu vedenii!)
şi beat fiind
de vederea mea mă las pătruns până la capăt
şi până la capăt
mă transcriu minuţios, cu pasiune, neobosit.

Spare bodies

Every day, things that
have no connection whatsoever to me
Are stuffed into my brain, till there's no room left.
Like rags in an old bag.
I still hold on to it.
Every day the punches come
right in the face.
But it doesn't get me down. Because,

on the outside, I'm a rubbery creature,
for sparring, for daily practice.
and I really took care to keep
a few spare bodies,
which I left behind, in undisclosed locations.
Now they live parallel lives. Real ones.

In my hometown I left
a body wearing shorts,
running in the streets, endlessly playing.

Trupuri de rezervă

În fiecare zi, întâmplări care
n-au nicio legătură cu mine
Îmi sunt îndesate în creier, până la refuz.
Ca boarfele într-un rucsac ponosit.
Însă rezist.
În fiecare zi primesc
o sumedenie de pumni în plină figură.
Însă nu mă doboară. Fiindcă,

la vedere, am o făptură de cauciuc,
de încercare, de folosință comună.
și am avut grijă să-mi păstrez
câteva trupuri de rezervă,
pe care le-am pus deoparte, în locuri neștiute.
Ele duc vieți paralele. Adevărate.

În orașelul natal am lăsat
un trup îmbrăcat în pantaloni scurți,
ce aleargă pe străzi, jucându-se-n neștire.

I left another one in a sunny summer day
now swimming in clear sea water,
somewhere around the Kassandra arm.

These spare bodies
flicker and light like candles.

These spare bodies
have innocent, strong, unconsummed hearts.
I only have to close my eyes here,
in this twopenny life.
I shall live on through them,
my spare bodies.

Pe altul l-am lăsat într-o zi senină de vară
și înoată într-o mare clară,
undeva pe brațul Kassandra.

Aceste trupuri de rezervă
pâlpâie și luminează aidoma unor candelă.
Aceste trupuri de rezervă
au inimi inocente, puternice, neîncepute.
N-am decât să închid ochii aici,
în viața asta de doi bani.
Am să trăiesc mai departe prin ele,
trupurile mele de rezervă.

My neighbour across the road

My neighbour across the road, from Craiova,
sells sausages.
He's made a lot of money from it and bought
This plot of land where he has built his house.
An expensive, tasteless house. But it's not about the house,
it's about its courtyard, which he waters all the time.
I almost don't know him at all, we just say hi to each other and
that is all, but
I mention him in this poem because all day long
he waters his courtyard, full of flowers. I've seen him
doing this in the morning,
late at night, too. Even when it was raining,
he would not leave, but calmly kept the hose and
carefully watered the flowers, without caring about
the water pouring from the sky.
I am sure he doesn't read poetry. That's why
he's not interested
that this poem grew all around him
as the hermitage around the hermit,

Vecinul meu de peste drum

Vecinul meu de peste drum de la Craiova
vinde cârnați.
A câștigat o grămadă de bani din asta și a cumpărat
Bucata de pământ pe care și-a ridicat casa.
O casă scumpă și neinspirată. Dar nu despre casă
e vorba aici: ci despre curtea lui, pe care o udă tot timpul.
Nu-l cunosc mai deloc, ne salutăm și atât, dar
îl trec în poemul acesta fiindcă toată ziua bună ziua
își udă curtea cu flori. L-am văzut
dimineața în zori făcând asta
și l-am văzut și noaptea târziu. Chiar și când ploua
nu-și abandona îndeletnicirea, ținea calm furtunul și
stropea conștiincios florile, fără să-i pese de apa venită din cer.

Sunt convins că nu citește poezie. Și de aceea
nu-l interesează
că poemul acesta a crescut în jurul său
precum schitul în jurul sihastrului,

he doesn't care
that I shut him inside this poem for good
like a gold coin.
Eternal and absurd, he grimly waters
his yard. I think he spent his childhood in a place
scorched by heat. I also think one night
he dreamt of a paradise like this: a yard you keep green
by watering it with the hose.
And now he has entered that dream of his, his steps resonating
and he lives there, undisturbed.

nu-l interesează
că eu l-am închis definitiv în poemul acesta
ca pe un bănuț de aur.
Etern și absurd , el își udă cu strășnicie
curtea. Cred că în copilărie a trăit într-un loc
pârjolit de arșiță. Și mai cred că într-o noapte
a visat paradisul așa: o curte pe care o ții verde
udând-o cu furtunul.
Iar acum a pătruns cu pași răsunători în acel vis al său
Și trăiește netulburat acolo.

Here I am again

Here I find myself again, at that point where nothing
works anymore. Nothing
matches anything. And there is nothing
to be done.

I face the wall
The wall behind me
has grown legs and glued itself furiously
to the one in front. And there I am, caught in the middle.

Oh, yes, and the sky:
crawling over me like a scaly snake on the ground
And I suffocate, no air, caught in the middle.

Here comes the thirsty monster.
It takes a drink of water
from the fountain of my past, he drains it up,
and my past – there it is,
gone in no time.

Iar am ajuns

Iar am ajuns în punctul acela unde nimic
nu mai merge. Nimic
nu se mai potrivește cu nimic. Și nimic
nu mai e de făcut.

Sunt cu fața la zid.
Iar peretele din spate
a făcut picioare și s-a lipit furios
de cel din față. Și eu, prins la mijloc.

O, dar și cerul:
se târăște ca șarpele cu solzi pe pământ
Și eu mă sufoc, fără aer, prins la mijloc.

Vine un monstru însetat.
Bea cu o gură apa
din fântâna trecutului meu, o seacă,
iar trecutul meu – gata,
cât ai bate din palme nu mai este.

And the monster cannot get enough. With another mouth
it guzzles water from the well of my future, too.
And now it doesn't exist anymore.

I have nowhere to go.

...Yes, the end
may also start like this, as it happened to me today:
with an incredibly serene
spring morning,
where buds are singing, frantically blooming,
and the scent of flowers and grass
embraces you, washes over you.
Paradise and destruction.

Și tot nu se satură monstrul. Cu altă gură
soarbe și apa din fântâna viitorului meu.
Nici el nu mai există.

Nu mai am unde să mă duc.

...Da, sfârșitul
poate începe și așa, ca la mine, astăzi:
cu o dimineață de primăvară
înmărmuritor de senină,
în care mugurii cântă, explodează bezmetic,
iar mirosul izbucnit din flori, din iarbă
te cuprinde, te îneacă.
Paradisiac și nimicitor.

*A cut on the cheek
(another epic poem)*

"Go fuck yourself!" this was
the first sentence he learned in his life.
It pierced his mind like a nail and could not be extracted,
not even with pliers.
At the beginning, it really crossed his mind to do just that,
he had no mind, he was just a little child back then,
he had no home and would have done even that,
if only he could,
only so that he would find
a place somewhere, a roof over his head.
He's been living in the streets from birth:
Wrapped up in some rags, his unknown mother left him
near a trash bin at the outskirts of the city,
in a poor town. But he did not crack, as would have been
logical,
having those days. But some days, better without them.
"Go fuck yourself!" - that's all he's heard.
And then the sentences added on and on, but they were all the

*O tăietură pe obraz
(încă un poem epic)*

"Du-te-n p. Mă-tii" aceasta a fost
prima propoziție pe care o învățase în viață.
Îi intrase în cap ca un cui și nu ieșea de acolo,
nici smulsă cu cleștele.
La început, chiar îl bătuse gândul să se ducă în p. mamei lui,
fără minte, abia ieșise din pruncie pe atunci,
n-avea casă și s-ar fi dus și-n p.,
de-ar fi putut,
numai să-și afle și el
un adăpost undeva, un acoperiș deasupra capului.
De când venise pe lume trăia pe străzi:
Învelit în niște cârpe, mama lui necunoscută îl lepădase
lângă o ghenă de gunoi, dintr-un cartier mărginaș,
dintr-un oraș amărât. Dar nu se prăpădise, cum ar fi fost logic,
avusese zile. Însă ce zile, mai bine lipsă.
"Du-te-n p. mătii" - doar asta auzise.
Pe urmă propozițiile se-nmulțiseră, dar erau toate de același fel.

same.

He grew up, instead of a baby bottle, with cheap alcohol,
cigarettes and bag of paint.

He didn't know how to read, or count,
around eleven – twelve

he got himself a woman, a child herself, and found a warm place
near a heating pipe, in a sewer.

He felt good there sometimes – really good
as he had never felt except for in his mother's womb, that
mother he never met.

There was nothing he wouldn't do: he stole, he beat, would've
probably
killed, too. Evil did not exist for him,
the sole morale leading him was
to make it from one day to another. I met him late in his life, he
was

in his twenties-thirties, but he looked just done, as if he were
fifty.

One night, at the red light, he dashed to my car,
he punched the windshield and demanded money,
his bewildered, cold look

Crescuse, în loc de biberon, cu alcool prost,
cu țigări și cu punga de aurolac.

Nu știa să citească, nici să numere,
pe la unspezece – doisprezece ani

își luase femeie, tot un copil și ea, și își găsisse un loc cald
lângă o conductă de termoficare, într-o gură de canal.

Acolo se simțea uneori bine – bine
cum nu se mai simțise decât în pântecul mamei lui
necunoscute.

Nu se dădea în lături de la nimic: fura, bătea, probabil
ar fi și omorât, la o adică. Pentru el, răul nu există,
singura lui morală era
să răzbată de la o zi la alta. Eu l-am întâlnit târziu, avea
douăzeci-treizeci de ani, dar era terminat, arăta de cincizeci.

Într-o noapte, la un stop, s-a repezit turbat spre mașina mea,
lovea cu pumnii în parbriz și mă soma să-i dau bani,
privirea lui sălbatică, rece,

with a knife's blade, cut me deeply on the cheek.
I sped up on green,
leaving him there in the middle of the road, I saw him in the
mirror,
he inhaled furiously from his glue bag,
a car at great speed struck him,
tossing him to the side.
It seemed to me as if a heavy gate opened up in the air
and him, floating blindly, entered in. A land
more comforting than this one, where everyone has a home.

ca lama cuțitului, m-a tăiat adânc pe obraz.
Am pornit accelerat la culoarea verde,
el a rămas în mijlocul străzii, l-am văzut în oglindă,
trăgea furios din punga de aurolac,
o mașină ce rula în viteză l-a izbit,
azvârlindu-l cât colo.
Mi s-a părut că o poartă grea se deschide în aer
și el, plutind turmentat, îi trece pragul. Spre un tărâm
mai ospitalier decât acesta, unde oricine are casă.

I am not the expected one

It's clear as day:
it's not me
the expected one.

For a while even they started
thinking I would be.
As far as I'm concerned, I was convinced of it
the whole time. Dedicated
I was heading towards
their city scorched by heat.
I was convinced
that I had in my thermos the cold water
that would just quench their thirst. I was
convinced
I would pronounce the right sentences
that would heal. I got there and
it wasn't so:
my water didn't quench their thirst,
my words didn't heal.

Nu sunt cel așteptat

E clar ca lumina zilei de-acum:
nu sunt eu
cel așteptat.

O vreme chiar și ei începuseră
să creadă c-aș fi.
Cât despre mine, am fost convins,
tot timpul. Dăruit
mă îndreptam spre
orașul lor cotropit de arșiță.
Eram încredințat
că am în termos tocmai apa rece
care o să le potolească setea. Eram
încredințat
că voi pronunța exact propozițiile
ce vindecă. Am ajuns la ei și
n-a fost așa:
apa mea nu le ține de sete,
cuvintele mele nu-i tămăduiesc.

They tossed me like a rusty little key
that doesn't unlock the door.

Dust covers me, the weed grow over me,
I live my frailty - forgotten, worse
than death
But bearing in mind that I am not the expected one
I cannot, simply cannot
be reconciled. So I cry.

My tears
turn into a strange flood
where no one gets drowned.
Not even those, for whom I came
to heal.

M-au aruncat ca pe o cheiță ruginită
ce nu descuie nicio ușă.

Praful m-acoperă, ierburile mă năpădesc,
uitat îmi trăiesc neputința mai rea
decât moartea.
Dar cu gândul că nu sunt cel așteptat
nu pot, nu pot
să mă împac. Plâng.

Lacrimile mele
se transformă într-un potop bizar
în care nimeni nu se îneacă.
Nici măcar ei, cei la care venisem
să-i vindec.

With what words?

I've stayed in bed for hours, unable to sleep
And made myself out to be a sort of patient
x-ray of the silence surrounding me:
at the beginning it worked its way into the body of the night
like caries.
And then it looked like a craftsman from Maramureş who,
vigorously, thunderously,
carves a wooden gate.
Then a dog barks:
exactly as in childhood, in the little town everyone forgot.
And, at once, through that sound,
like the water in a pipeline, I came
in the little house in Calafat, with thin walls,
on the verge of being torn down by the wind.
I am here and there,
I am now and then.
What a vague weaving the being proves to be.
What work do I continue? Where do I start
And where do I end?

Cu ce cuvinte?

Am stat în pat ore în şir fără să pot adormi
Şi am făcut un fel de răbdătoare
radiografie a liniştii:
la început, ea lucra în corpul nopţii ca un cariu.
Apoi semăna cu un meşter maramureşan care,
temeinic, răsunător,
ciopleşte o poartă de lemn.

Pe urmă a lătrat un câine:
exact ca în copilărie, în oraşelul uitat de lume.
Şi, imediat, prin sunetul acela,
precum apa printr-o conductă, am ajuns
în căsuţa din Calafat, cu pereţii subţiri,
gata-gata s-o doboare vântul.
Sunt aici şi acolo,
sunt acum şi atunci.
Nedesluşită ţesătură are făptura.
Ce lucrare împlinesc eu? Unde încep
Şi unde sfârşesc?

What photo encompasses me with all that I've marked?
And with what words should I deliver
this little story, sublimated?

Ce fotografie mă cuprinde cu tot ce înseamnă?
Și cu ce cuvinte să povestesc
istorioara asta, halucinantă?

New being

Rain hit me in the face
I was just about to put on my cloak
When all of a sudden I realized I was actually
covering myself in you.

At night I was cold,
I would cover my head with the blanket
And I would at once see that I was actually
covering myself with you.

I filled my lungs with air,
with deep, fresh air
And all of a sudden I realized I was actually
breathing in you.

What anatomy we share between us!
As in medieval Paris, as between you and me
unseen canals formed themselves underground,
Binding us.

Ființă nouă

Mă lovea ploaia peste față,
dădeam să-mbrac pelerina
Și deodată observam că de fapt
m-acopeream cu tine.

Noaptea mi-era frig,
trăgeam peste cap plapuma
Și deodată observam că de fapt
mă-nveleam cu tine.

Îmi umpleam plămânii cu aer,
cu aer tare
Și deodată observam că de fapt
te respiram tot pe tine.

Ce anatomie s-a făurit cu noi doi!
Ca-n Parisul medieval, între mine și tine
nevăzute canale subterane s-au format
Și ne leagă.

It is through them my feelings and blood
pour into you.

And yours, into me.

Through them my heart comes in a golden carriage
comes and joins with yours.

Without the other, we are not ourselves, there is no point: quite
a curious concoction, new being,
we need a name for it.

Prin ele sentimentele și sângele meu
se varsă în tine.

Și ale tale, în mine.

Prin ele, inima mea în trăsură de aur
vine și se unește cu inima ta.

Fără celălalt, niciunul dintre noi nu este el, nu are
rost: alcătuire curioasă, ființă nouă,
ne trebuie un nume.

Translation
Café

Papyrus

I rolled up the entire scenery:
the sky with the clouds and some stars;
then, the atmosphere which was
crossed by the wind, was crossed by
the smell of blooming lilac,
was crossed by a shadow;
then, the street and the church nearby
And my house (it took me in, too,
as I was standing at the table, reading).
Yes, I gathered it up, I scrolled up
all my universe, like papyrus.
And the resulting papyrus -
I bound it with a hemp string
And put it aside,
for a later time.

Papirus

Am făcut sul întreg peisajul:
cerul cu nori și câteva stele;
apoi, văzduhul prin care tocmai
trecea vântul, tocmai trecea
mirosul liliacului înflorit,
tocmai trecea o umbră;
apoi, strada cu biserica din apropiere
Și casa mea (mă cuprinde și pe mine,
stând la masă și citind).
Da, am strâns, am rulat
tot universul meu, ca pe un papirus.
Iar papirusul astfel dobândit
L-am legat cu o sfoară de cânepă
Și l-am pus deoparte,
la păstrat,
pentru alte vremuri.

One plus one makes one

I travelled by train.
I rented a room in Buda, on the bank of the Danube,
near the underground station.
In the first night, those damn beds were far away from each other
And she said we should bring them closer.
But I didn't want to:
she was a young willow the wind was playing with,
making her wavy and musical,
hundreds of fires burning on her body
And hundreds of springs streaming across her skin,
like a field in the summer;
while I was feeling ponderous,
I looked like a steel factory
from the age of the triumph of socialism,
a rusty abandoned mass,
a snoring farting old crock.
But she didn't see me that way and was dead set on
bringing our beds closer.

Unu și cu unu fac unu

Am călătorit cu trenul.
Am închiriat o cameră în Buda, pe malul Dunării,
lângă stația de metrou.
În prima seară, paturile proaste erau depărtate
Și ea a zis să le apropiem.
Dar eu nu voiam:
ea era o salcie tânără, prin care trecea vântul,
făcând-o unduitoare și muzicală,
sute de focuri i se aprinseseră în trup
Și sute de izvoare îi curgeau prin piele,
cum se întâmplă cu o câmpie, primăvara;
pe când eu mă simțeam greoi,
semănam cu un combinat siderurgic
din epoca socialismului triumfător,
o magaoie ruginită și abandonată,
un hârb care sforăie și transpiră.
Ea însă nu mă vedea astfel și ținea morțiș
să apropiem paturile.

In the end a bottle of red wine
melted all the distance between us.

As in I cannot remember what film or book,
she noticed in the glass of wine
a tiny little god, as big as a dragonfly,
which swam desperately, just about

to drown

So she drank all the wine with such care in order to save
that nail-sized deity.

Me, too. Both of us, repeatedly.

After a few evenings such as these,
when we went back to our city,
we decided to break up, but there was no turning back:
meanwhile we had stuck to one another so badly
that it would have taken a saw to cut us apart,
to separate us from one another
with a soldering iron.

Până la urmă o sticlă de vin roșu
a topit distanța dintre noi.

Ca în nu știu ce film sau ce carte,
ea a zărit în paharul cu vin
un zeu micuț, cât o libelulă,
care înota disperat, gata-gata

să se înece

Și a băut atentă tot vinul dorind să salveze
zeitatea aceea cât unghia.

Și eu, la fel. Repetat, amândoi.

După câteva astfel de seri,
când ne-am întors în orașul nostru,
am hotărât să ne despărțim, dar n-a mai fost chip:
între timp, ne lipiserăm atât de tare
că ar fi fost nevoie să ne taie cu fereastrăul,
să ne desfacă unul de altul
cu aparatul de sudură.

The candle that consumes itself without burning

I met a guy in a pub once
who boasted that he could extract
the juice out of an orange
without opening it, with a syringe:
the fruit looks untouched on the outside
but it is empty on the inside.

The same with me:
the whole being
I drained from this body.
It goes up and down the streets and cities,
talks, stirs things up,
alone, without me.

I have no idea where I am now,
I have no idea what became of me,
But I am no longer in this body,
but somewhere else.
Fruit without a pit,

Lumânarea care se consumă fără flacără

Am întâlnit într-o cârciumă un ins
care se lăuda că el poate să extragă
sucul de portocală
fără să se simtă, cu o seringă:
fructul pare neatins pe dinafară,
dar e gol pe dinăuntru.

La fel și eu:
toată ființa
mi s-a scurs din acest corp.
El bate străzile și orașele,
vorbește, se agită,
singur, fără mine.

Nu am habar unde am ajuns,
nu am habar ce s-a ales de mine,
dar în acest corp nu mai sunt,
sunt în altă parte.
Fruct fără miez,

cloud without rain,
eye without images,
sea without water,
story without verbs,
church without prayers,
candle burned out, but not put out,
The flame being somewhere else.
We must, we must, we must
get going
My body and I
in the search of one another,
to get back to being one,
so that the candle's flame
And the verbs in the story can twist themselves.
Once complete, another time, I'll take it from the start.

nor fără ploaie,
ochi fără imagini,
mare fără apă,
povestire fără verbe,
biserică fără rugăciuni,
lumânare care se consumă, dar e stinsă
Și are flacăra altundeva.
Trebuie, trebuie, trebuie
să pornim
Și eu și corpul meu
unul în căutarea celuilalt,
să ne-adunăm la loc,
să se întoarcă flacăra în lumânare
Și verbele-n povestire.
Întreg, încă o dată, s-o iau de la-nceput.

*They prepared me
(a parodic ritual, one may say)*

I don't know where they came from.
I just found myself with them one evening
in my room.
They put me on the bed.
At their side, winged Lilliputans,
I looked like Gulliver.
They washed me, they cleaned me.
They took out of my heart
a few trucks full of
residues, bitterness,
doubt and fear.
They enshrouded me in dew.
They clipped wings to my shoulders,
my size.
Now you are another one, brand new, they told me.
They even raised me up.
With winches and ropes they lifted me
all the way up to the spire of a toy church.

*M-au pregătit
(un ritual parodic s-ar zice)*

Nu știu de unde au apărut.
M-am pomenit cu ei seara
în dormitorul meu.
M-au întins pe pat.
Lângă ei, liliputani înaripați,
arătam ca un Guliver.
M-au spălat, m-au curățat.
Mi-au scos din inimă
câteva camioane pline de
reziduuri, amărăciune,
îndoială și frică.
M-au învelit în rouă.
Mi-au prins în umeri aripi,
măsura mea.
Acum ești altul, nou-nouț, mi-au zis.
M-au luat pe sus.
Cu scripeți și funii m-au ridicat
hăt, pe turla unei biserici de jucărie.

They let me fall downwards
to see me
if I could fly.
And when they pushed me forward, they smiled.
Or so they seemed to.

Mi-au dat drumul în gol,
să mă încerce
dacă pot să zbor.
Și când m-au împins, au zâmbit.
Sau doar mi s-a părut mie
că zâmbesc.

Time passes in laughter

You laughed at anything. In roars. And at
yourself. Especially that.
You were bursting with laughter.
Laughter was overflowing,
coming out of your soles,
through the tips of your toes, through an indifferent temple.
Time passes in laughter, without you realizing it.
Now you feel as if you went into an elevator
And it brought you into some other place,
somewhere where you didn't really want to be
not even close to it
because that place
is make-believe.

Laughter froze inside you. Then
vanished. Like ash at the first gust of wind.

You pray, hoping for

În râs timpul s-a scurs

Tu râdeai de orice. În hohote. Și de
tine însuți. Mai ales.
Te umpluse râsul.
Râsul dădea pe dinafară,
răzbătea prin tălpile tale,
prin vârful degetelor, prin tâmpla nepăsătoare.
În râs, timpul s-a scurs, fără să-ți dai seama.
Acum te simți ca și când ai urcat într-un lift
Și el te-a dus în altă parte,
unde nu doreai
nici în ruptul capului să ajungi
fiindcă locul cu pricina
e ceva care nu este.

Râsul a înghețat în tine. Apoi
s-a risipit. Precum cenușa, la prima adiere.

Te rogi, sperî

a few slivers to break from that long day -
little days
where you can fit in
with your tiny life, summarized
in a laugh leaked.

din ziua cea mare să se mai desprindă câteva aşchii -
zile mici
în care să încapi şi tu
cu viaţa ta mică, rezumată
într-un hohot de râs risipit.

Translation
Café

November 2016

*A wretched machine is man
(short story in blank verse)*

I have no choice: I get out of my body
As you get off a rural bus when it breaks down.
That's it, it worked till here and not a bit more, though that's
not what I paid for.
I have to get on from here for a while without a body
which is brought to a service.

Bones may get repaired, there's more difficulty about the head,
my hospital ward neighbour assured me,
a German stonemason from Sânnicolau Mare, who got beaten
up
one night, at the pub, till his spleen burst.

That's true, it is more difficult with the head, but don't forget
the soul,
you can fix it somehow with the bones, too,
the other neighbor, mr. Milan, a Serbian that worked
at the glove factory in Timișoara, added.

*O mașinărie prăpădită e omul
(o povestioară în versuri albe)*

N-am încotro: ies din trup
Așa cum cobori dintr-un autobuz de țară, când se strică.
Gata, până aici a mers, chiar dacă nu până aici am plătit.
De aici trebuie să mă descurc o vreme fără trup
care îmi este dus într-un atelier de reparații.

Oasele se mai repară, mai greu e cu capul,
m-asigură vecinul meu de salon,
un zidar neamț din Sânnicolau Mare, pe care l-au bătut unii
într-o seară, la crăsmă, până i-a plesnit splina.

Așa e, mai greu e cu capul, dar și cu sufletul,
cu oasele se rezolvă,
completează celălalt vecin, nea Milan, un sârb care lucrase
la fabrica de mănuși din Timișoara.
Și-mi dă exemplul lui: și-a rupt gâtul într-un accident de

And he gives me his example: he broke his neck in a car crash,
had two operations (after they opened him the first time
he got an infection and they had to do it again).

To be more convincing, he even tells me how much he had to
pay:

the doctor costs him a few hundred euros,

the titanium plate - some hundreds more

which they fix to your neck with clamps.

A wretched machine is man, both decide.

I met them here, in the hospital, we became friends.

It is curious how misery can build bridges

between us, the remote ones,

it is curious what mountains of kindness, what silver mines

we find deep down into ourselves

when death's footsteps echo in the hallway.

Then, in a choral fashion, they ask me
what brings me here, in the repair shop.

I answer them:

Six broken ribs, a pelvis fracture, the lungs affected, too.

The German comments:

mașină,

l-au operat de două ori (după ce l-au tăiat prima dată
a făcut infecție și-au trebuit să repete).

Îmi spune și prețurile, ca să fie convingător:

câte sute de euro te costă doctorul,

câte sute de euro face plăcuța de titan

pe care și-o prind cu șuruburi în gât.

O mașinărie prăpădită e omul, își dau cu părerea amândoi.

I-am cunoscut aici, în spital, am devenit prieteni.

E curios ce poduri imposibile reușește să lege suferința
între noi, îndepărtații,

e curios ce munți de bunătate, ce mine de argint

găsim în adâncul nostru

când răsună pe culoar pașii morții.

Apoi, în cor, mă întreabă

ce mă aduce aici, în atelierul de reparații.

Le răspund:

Șase coaste rupte, fractură de bazin, atins și plămânul.

Neamțul comentează:

Well, as luck would have it.
Mr. Milan, wiser, corrects him:
It's not about luck in our case.
We're a handful of little boats on a choppy sea.
We're all at God's mercy.

In my mind I concur,
but would not say a thing. I think: if
the bus I got out from doesn't get fixed,
I mean, the body,
what will happen to me,
where do I go for shelter?

Nowhere.
I'll float around for a while and disappear.
I'm not the first, nor the last to go through something like this.

Mde, cum ți-o fi norocul.
Nea milan, mai înțelept, îl corectează:
Nu de noroc e vorba în cazul nostru.
Suntem niște bărcuțe pe o mare-nvolburată.
Suntem toți în mâna lui Dumnezeu.

În sinea mea-i dau dreptate,
dar nu zic nimic. Gândesc: dacă
n-o să se repare autobuzul din care am fost dat jos
trupul vreau să zic,
ce-o să se-ntâmpile cu mine,
unde-o să m-adăpostesc?

Nicăieri.
O să plutesc un timp de colo colo fără rost și o să dispar.
Nu sunt nici primul, nici ultimul care pățește asta.

Quatrain

There comes an unimaginable uproar from back in my past,
a grand silence from the future.
Soon, both will meet here, in this very being,
as armies did on the battlefield of Waterloo.

Catren

Din trecutul meu vine un vacarm de neînțeles,
din viitor vine o liniște mare.
Curând, se vor întâlni aici, în făptura aceasta,
aidoma armatelor pe câmpul de la Waterloo.

Translation
Café

November 2016

My house

Somewhere,
in an unfriendly town,
which I happened to leave,
I own an old house.

I'd say it is lively
and looks like a crepuscular poem.

In it I feel at ease,
it is in it that I fit wholly,
with all my invisible alcoves and additions,
of complicated subtle essence.
It is in it that I move freely
Even float,
Holding a cup of coffee or a book
I float from the kitchen to the living room,
from the bedroom on the terrace.

I dream about repairing it and going back in there,

Casa mea

Undeva,
într-un oraș neprietenos,
din care s-a întâmplat să plec,
am o casă veche.

Aș zice că e-nsuflețită
Și seamănă cu un poem crepuscular.

În ea mă simt în larg,
în ea încap și eu pe de-a-ntregul,
cu toate firidele și anexele mele invizibile,
de complicată natură subtilă.
În ea mă mișc liber
Și chiar plutesc,
Ținând în mână o ceașcă de cafea sau o carte
plutesc din bucătărie în camera de zi,
din dormitor pe terasă.

Visez să repar casa și să mă întorc în ea,

to retire by living my days
as I'm supposed to.
To sit looking onto the window
And slowly forget about myself,
the wind to blow and the rain to fall,
the sun on the sky to rise, to set.

Just as once upon a time the eremites,
full of zest, with care,
read the saintly books.
And me, there,
from the big book
to learn its unsurpassable teaching:
loneliness – the quietness.
Until I hear
the wave lapping
at the other end of the Earth.

să mă retrag trăindu-mi zilele
aşa cum se cuvine.
Să stau privind pe geam
Şi-ncet să uit de mine,
vântul să bată şi ploaia să cadă,
ci soarele pe cer să urce, să coboare.

Aşa cum altădată eremiții,
plini de râvnă, cu migală,
buchiseau înscrisurile sfinte.
Şi eu, acolo,
din cartea cea mare
să deprind neîntrecuta-nvățătură:
singurătatea-liniştea.
Până când voi auzi
cum clipoceşte valul
la celălalt capăt al pământului.

A music just for me

I started hearing a music that no one else does.
When I least expect it
it dins in my ears, enchanting.

It angries me that no one else hears it
this music that so clearly, so hypnotically sounds
And which moves me deeply,
precisely me
with no musical ear.

This music takes onto me, enters me
as water does to a house,
unstoppable, at floods,
I want to get rid of it by pouring it into different containers,
but I see I stand no chance
And anyway, that's not how I will escape it.

In this song I sense human voices,
my mother's, as she faintly sobs,

O muzică doar pentru mine

Am început să aud o muzică pe care nimeni n-o mai aude.
Când mă aștept mai puțin
îmi răsună în urechi, încântătoare.

Mă enervează că nimeni altcineva nu aude
muzica asta care atât de clar, hipnotic răsună
Și care pe mine mă răscolește,
tocmai pe mine care
n-am ureche muzicală.

Muzica asta mă ia cu asalt, intră în mine
așa cum intră în casă apa,
de neoprit, la inundații,
dau s-o îndepărtiez prosteste strângând-o în diverse vase,
dar pricep că nu am nicio șansă
Și în orice caz nu așa am să scap de ea.

În melodia asta disting voci omenești,
pe-a mamei, cum suspină stins,

my father's, who looks disappointed seeing
what ended up of me,
Ana's, Ileana's, which in lyrics without rhyme
have so much to reproach to me.

I wonder it is only me who can hear the music
And I wonder, too, that it enslaves me in such a way.
I hear it incessantly and follow it wherever it goes,
as the prayer does onto the believer's lips.
I don't see where it takes me.
From a certain point
there is no need to understand: I move in it,
I am in it, it is inside me.
This music is the grave itself.

pe-a tatei, care se arată dezamăgit văzând
ce s-a ales de mine,
pe-a Anei, pe-a Ilenei, care în versuri fără rime
atâtea au să-mi reproșeze.

Mă mir că numai eu aud muzica asta
Și mă mir că mă înrobește în asemenea hal.
O aud neîncetat și mă țin după ea,
cum se ține rugăciunea după buzele credinciosului.
Nu înțeleg încotro mă poartă.
De la un moment dat
nici nu mai e nevoie să-nțeleg: mă mișc în ea,
sunt în ea și ea-n mine.
Muzica asta e chiar mormântul.

In the blessed morning

Slowly, leisurely,
morning with its light
enslaves my body
as of a ruined house.

The sunrays enter the bones, the recesses,
the dark combs of the brain, the labyrinth in the heart.
My sunrays soar till the words.

I am now entirely clear,
I'm all in plain sight. All
hidings and abysses
melted this morning,
I look like a quiet ant
going steadily through the palm.
And the palm is huge, translucent, eternal.

And in the blessed morning
I feel again a truth more steady than this whole world:

În dimineața slăvită

Încet, pe-ndelete,
dimineața cu lumina ei
îmi ia în stăpânire trupul
ca pe o casă ruinată.

Razele intră în oase, în cotloane,
în fagurii întunecați din creier, în labirintul din inimă.
Razele îmi ajung până în cuvinte.

Sunt limpede acum pe de-a-ntregul,
sunt la vedere. Toate
ascunzișurile și abisurile
s-au topit în dimineața aceasta,
par o furnică tăcută
ce înaintează cuminte prin palmă.
Iar palma e imensă, translucidă, eternă.

Și-n dimineața slăvită
resimt un adevăr mai sigur decât lumea:

my being finally starts,
gets out of itself,
pours like mountain little streams,
conquers other and other territories.

Now my being is something different from
my body.
It is so large
And lasts so long.

ființa mea se urnește în fine,
iese din ea însăși,
curge aidoma pâraiașelor de munte,
cucerește alte și alte teritorii.

Acum ființa mea este altceva decât
trupul meu.
E-atât de largă
Și ține mult mai mult.

Memories about flying

If I start thinking thoroughly
I did fly, several times, as a matter of fact.
(It happened to others, too,
my friend Adrian even wrote about it.)
I don't know how he made it. Out of blue, out of nothing,
I would find myself up in the sky.

I don't remember how it all started, nor how
I went back to Earth,
but I do remember the flight itself accurately:
artless, droll, I would row my arms like oars
And easily keep myself up in the air.

I stood once, for a longer time
up there:
I looked at the city through the eyes
of a star,
my body flickered like a lamp post,
and my heart looked as if it started to turn into stone,
it beat less and less.

Amintiri despre zbor

Dacă stau bine să mă gândesc
chiar am zburat, de mai multe ori.
(Li s-a întâmplat și altora,
prietenul meu Adrian a și scris despre asta.)
Nu știu cum am reușit. Din senin, din nimic,
mă pomeneam în văzduh.

Nu mai țin minte nici cum începea totul, nici cum
mă întorceam pe pământ,
dar îmi amintesc precis zborul însuși:
fără pricepere, caraghios, dădeam din brațe ca din vâsle
Și mă țineam cu ușurință în aer.

O dată am rămas mai mult timp
acolo, sus, nemișcat:
priveam spre oraș cu ochii
cu care trebuie să privească o stea,
trupul meu pâlpâia ca un felinar aprins,
iar inima începuse parcă să se pietrifice,
bătea din ce în ce mai rar.

Elegy

The mind of this man
(which I knew, lucky me!)
is larger than those of others'.
It is so large it has not enough space in his head
as a stream does not
in a bottle of a litre
As the light of a star does not
in the flame of a candle.

But mind has no materiality
And no weight. It cannot be seen.
That is why few of us and only sometimes
can realize how large
this man's mind is.

This man's mind uplifts
this tired body of his from the ground
and makes it float
As the hot air balloon, in 1785,

Elogiu

Mintea acestui om
(pe care l-am cunoscut, sunt un norocos!)
este mai mare decât mintea celorlalți oameni.
Ea este atât de mare încât nu are loc în capul său
așa cum nu are loc un râu
într-o sticlă de un litru
Și așa cum nu are loc lumina unui astru
în flăcăriua unei lumânări.

Dar mintea nu are materialitate
Și nu are greutate. Ea nu se vede.
De aceea puțini dintre noi și arareori
ne dăm seama cât de mare este
mintea acestui om.

Mintea acestui om ridică de la pământ
obositul trup al acestui om
și-l face să plutească
Așa cum balonul cu aer cald, la anul 1785,

rose up the basket and made it float
over the English Channel.

The irony is that, oh,
even us, the ones surrounding it,
like some little sacks with grit
this man's mind rises us up
and makes us fly over
the English Channel, just as back then, in 1785.

ridica nacela și o făcea să plutească
peste Canalul Mânecii.

Culmea e că, oho,
chiar și pe noi, cei din jurul său,
ca pe niște săculețe cu lest
mintea acestui om ne ridică
și ne va face să traversăm în zbor
Canalul Mânecii, ca atunci, la anul 1785.

The years before the end

Here come the long autumns
when soul departs from you,
breaks apart and wanders through the air,
flown by the wind
once with the yellow leaves fallen from the trees.

Here comes the long winter
when the soul is reduced to silence
like the depths of the mine,
like the niche in the monastery
and does not spread its rays,
it stays buried, frozen, torn to pieces
under the dirty, heavy snow.
Rough are the years before the ending.
It's then your body goes crazy
it goes aided by the stick, silly and senile,
without realising that heart does no longer beat inside itself,
that it lingered exhausted, behind.

Anii dinaintea sfârșitului

Vin toamnele lungi
când sufletul pleacă din tine,
se destramă și rătăcește prin aer
purat de vânt
odată cu frunzele galbene, căzute din pomi.

Vin iernile lungi
când sufletul amuțește
ca străfundul de mină,
ca firida de mănăstire
și nu mai împrăștie raze,
stă îngropat, înghețat, fărâmat
sub zăpezile murdare și grele.
Aspri sunt anii dinaintea sfârșitului.
Atunci trupul tău o ia razna
merge-n baston nătâng-senin,
fără să-și dea seama că inima nu mai bate în el,
a rămas istovită în urmă.

Letters, meaning, authors and dictation

This open book is huge, heavy,
and its stone-made pages
even in the still night light.

Completely illogical, as if it were organical, alive,
this book grows
like a child, like a weeping willow, like a mustard seed,
like the roaring from an angry crowd's chests.
It grows until
our faint sight does no longer succeed
to contain its contours.

And the letters of the book, gigantic, too, themselves,
are rough, they stand in relief diaphanously,
made of diamond, perhaps.
Everlasting, they seem.
And us, we dormantly stay locked inside themselves
as in some crypts.
And again, illogical, totally illogical,

Litere, înțeles, autori și dictare

Această carte deschisă este uriașă, grea,
iar paginile sale sunt de piatră
și-n noaptea neclintită luminează.

Total illogic, de parc-ar fi organică, însuflețită,
cartea aceasta crește
ca un copil, ca o salcie, ca o plantă de muștar,
ca vuietul din piepturile unei mulțimi revoltate.
Crește până când
privirea noastră slabă nu mai izbutește
să-i cuprindă marginile.

Iar literele cărții, gigantice și ele,
sunt dure, sunt în relief și transparente,
de diamant poate.
Nepieritoare par.
Și noi, somnolenți, stăm închiși în ele
ca în niște cripte.
Și iarăși illogic, total illogic,

although we are locked in the out-of-the-ordinary letters,
we dramatically move along with our lives
through the pages of this book
and new pages we incessantly add.

What does this book mean? We are
letters, meaning, authors and dictation,
all at once.

And for any mind that wished to test its depths,
the lively writing from this book as old as the world itself,
blinding it stays. Burning.
As the sun which would suddenly pierce through your brain.

deși suntem închiși în literele nefirești,
dramatic ne mișcăm cu viețile noastre
prin paginile acestei cărți
și pagini noi neconținut îi adăugăm.

Ce suntem în cartea aceasta? Suntem
litere, înțeles, autori și dictare,
deodată.

Iar pentru orice minte ce-ar vrea să-l pătrundă,
înscrișul cel viu din cartea cât lumea
orbitor rămâne. Arzător.
Precum soarele care brusc ți-ar pătrunde în creier.

A nightmares factory

Without any logic
last night I was an old nightmares factory.
An old and sad factory, yet unbeaten at its game.
The chimneys puffed black, thick smoke,
the engines went at full speed,
they roared, reddened
and the nightmares went out one after another,
like Toyota cars on the strap.

At the beginning, half of my body
was on a boat and got farther away, and half
stayed on the bankside,
half of my body slept
in a clean, warm bed,
and half died of cold outside, in the night and rain.

Then, I saw myself melting, disappearing,
as if I were a piece of ice on a hot tray.

O fabrică de coșmaruri

Fără nicio logică
azi-noapte am fost o fabrică de coșmaruri.
O fabrică veche și tristă, dar neîntrecută.
Coșurile scoteau fum negru, gros,
motoarele mergeau din plin,
duduiau, se-nroșiseră
și coșmarurile ieșeau unul după altul,
ca mașinile Toyota de pe bandă.

La-nceput, jumătate din trupul meu
era pe o luntre și se îndepărta, iar jumătate
rămăsese pironită pe mal,
jumătate din trupul meu dormea
într-un pat cald și curat,
iar jumătate murea de frig afară, în noapte și-n ploaie.

Pe urmă, am văzut că mă topesc, dispar,
parcă eram o bucățică de gheață pusă pe o plită încinsă.

Then, I found myself in a little mill machine,
someone grinded me skilfully and turned me into
a meaningless powder, soon the wind
would come and take me, make me lost.

Then I lived what others lived:
a raven appeared in front me,
looked at me fixedly, I don't stand ravens,
I wanted to escape, to run, but I couldn't,
I was built alive. I wanted at least
to avert my gaze from his
but I couldn't move, nor close my eyes,
they were built alive, too.

In the morning, when I woke up,
my mind looked like a clear sea
full of dead fish.

Pe urmă, m-am pomenit într-o piuă mică,
cineva mă pisa cu pricepere și mă prefăcea
într-o pulbere fără sens, curând avea
să vină vântul, să mă ia, să mă piardă.

Pe urmă, am trăit și eu ce au trăit alții:
mi-a apărut în față un corb,
mă fixa insistent, eu nu suport corbii,
voiam să fug, să scap, dar nu izbuteam,
fusesem zidit de viu. Voiam măcar
să-mi feresc privirea de a lui
dar nici ochii nu izbuteam să-i mișc sau să-i închid,
și ei îmi fuseseră zidiți de vii.

În zori, când m-am trezit,
mintea mea semăna cu o mare limpede
plină de pești morți.

Air-made man

My heart was a mule with no power,
but very patient -
he carried burdens on end,
on narrow mountain paths.
With each day, a new burden was placed upon his back

and it did not fall,
it saw about its way, silent.

And my brain was a goods train with endless cars,
hailed on the hills by an old steam engine,
in every station, every day,
one car is added to it,
loaded with the most unimaginable things,
but it bore and went further.
With roadblocks, stumbles and defeats,
I dreamt about reaching the top of the hill -
the center of my life.

Om de aer

Inima mea a fost un asin fără putere,
dar foarte răbdător -
a dus în spinare poveri și poveri,
pe cărări înguste de munte.
Cu fiecare zi, i s-a pus în spate o nouă greutate

și ea n-a căzut,
și-a văzut de drum tăcută.

Iar creierul meu a fost un marfar cu vagoane fără număr,
tras anevoie la deal de o locomotivă veche, cu aburi,
în fiecare stație, în fiecare zi,
i se mai adaugă un vagon,
încărcat cu cele mai absurde lucruri,
dar el a-ndurat și a mers mai departe.
Cu ocolișuri, cu poticneli, cu înfrângerii,
visam s-ajung pe vârful muntelui -
în centrul vieții mele adică.

In that place you no longer feel the rubble, the burden.
There you are, finally equal to yourself.
You become light, simplified: an air-made man.

În locul ăla nu mai simți balastul, apăsarea.
Acolo tu ești în fine egal cu tine.
Devii ușor, simplificat: un om de aer.

The little lines in the notebook

You are born only once
and die several times.

Every death gone through
imprints itself on you,
leaves a scribble in your heart
that looks like
the little lines boldly written in the notebook,
at the pub,
where you drink on debt.

After every death gone through
life continues.
Your only life,
thinner and thinner,
bleached, diaphanous,
like a cloth shirt
you washed
for hundreds and hundreds of times.

Liniuțele din caiet

Te naști o singură dată
și mori de mai multe ori.

Fiecare moarte trăită
se întipărește în tine,
își lasă în inimă
o scrijelitură ce seamănă
cu liniuțele scrise apăsător pe caiet,
la cârciumă,
unde bei pe datorie.

După fiecare moarte trăită
viața continuă.
Singura ta viață,
din ce în ce mai subțire,
decolorată, străvezie,
ca o cămașă de pânză
pe care ai spălat-o
de sute și sute de ori.

Rise, failed attempt

I leave this body.
This body stays down there
as Bucharest does with its broken streets,
with all its sadness
when I fly low-cost to some dreamt of city in Europe.

From up here, I watch: at the beginning I suffer when
I see my body the way it lies crunched,
almost crushed between the car's wreckage
which bent like a horseshoe around the tree
by the side of the road,
the only tree from this steppe,
grown so as our car
may smash into it one day.

At the beginning I suffer, then I soar, I get farther away,
everything appears small, petty,
a resting sleepiness contains me, I realize
how tired I was and how a nap

Ascensiunea, încercare ratată

Plec din acest trup.
Acest trup rămâne jos
așa cum rămâne Bucureștiul cu străzile lui sparte,
cu toate întristările sale
când zbor low-cost către vreun oraș visat din Europa.

De aici, de sus, mă privesc: la început sufăr când
îmi văd trupul cum stă strâns,
aproape zdrobit între fiarele mașinii
ce s-a îndoit ca o potcoavă în jurul copacului
de pe marginea drumului,
singurul copac din această pustă,
crescut parcă special ca să se izbească de el
mașina noastră într-o zi anume.

La început sufăr, apoi mă înalț, mă-ndepărtez,
totul îmi apare mic, neînsemnat,
o toropeală odihnitoare mă cuprinde, îmi dau seama
cât de obosit eram și ce bine mi-ar prinde

would be just fine.

All of a sudden I do care about my body down there -
as it was already quite a ramble between us,

I did no longer get along with him, he did no longer get along
with me,

it got muddy when I humbled myself
and it found joy when my soul
fell on its knees dreary or wandered through the fogginess.

I soar, I'm slowly,
without those labyrinths I usually haul,
heavy like some trailers by which I travel the mountains.
I'm light as I aspired to be,
I rise higher and the sleepiness eventually wins me over,
floating I fall asleep, I even sleep, and
hear a flutter.

Whose flight is this?

Is it a parched bird?

Or is it the greedy death itself which in a hurry passes by?

Whom on its magnanimous wings takes me and where?

I asked worriedly in my sleep and then, wake up.

un pui de somn.

Deodată puțin îmi pasă de trupul meu de jos -
și așa era o gălceavă nesfârșită între noi,
nu mă mai înțelegeam cu el, nu se mai înțelegea cu mine,

se-nnoroia când eu mă smeream
și-l găsea veselia când sufletul meu
cădea-n genunchi cernit ori rățăcea prin cețuri.

Mă înalț, sunt ușor,
fără acele labirinturi pe care le trag de obicei după mine
grele ca niște rulote în care călătoresc munții.
Sunt ușor, cum năzuiam să fiu,
mă înalț și toropeala, în fine, mă învinge,
în plutire ațipesc, chiar adorm, prin somn
aud un fâlfâit de aripi.

Al cui e zborul?

O pasăre zgribulită să fie?

Sau e însuși moartea cea lacomă care grăbită trece?

Cine pe aripile sale cu mărinimie mă poartă și încotro?

Mă întreb îngrijorat în somn și de îngrijorare mă trezesc.

All of a sudden, I feel how someone invisible takes me up by the collar	Brusc, simt cum cineva invizibil mă ia de guler
And in my body down there, caught between the wreckage, artfully puts me back.	Și-n trupul meu de jos, prins între fiare, cu iscusință, m-aruncă la loc.

Metal bed
(a luminous delirium)

I cannot move.
I sit stuck in a white, metal bed, on wheels.
The room keeps getting smaller,
the walls keep getting closer and stick me in
as buffers for goods wagons do,
I have no air.
From time to time, I hear
falling on the concrete of the parlour
some luminous drops which
pour out of my chest.
They are drops of molten gold,
the scarce gold collected in the heart a lifetime
goes further and further away.
When any hope perished,
suddenly, with no logic behind,
the walls melt, disappear.
My metallic bed buds,
green bows and smelling flowers,

Pat metalic
(un delir luminos)

Nu mă pot mișca.
Stau înțepenit într-un pat metalic, alb, pe roțile.
Camera se tot micșorează în jurul meu,
pereții se apropie gata să mă prindă între ei
ca tampoanele vagoanelor de marfă,
nu mai am aer.
Din răstimp în răstimp, aud
căzând pe cimentul salonului
niște stropi luminoși care
mi se scurg din piept.
Sunt picături de aur topit,
puținul aur adunat în inimă într-o viață
se duce, se duce.
Când orice speranță-a pierit,
brusc, fără nicio logică,
zidurile se topesc, dispar.
Patului meu metalic îi dau muguri,
crenguțe verzi și flori mirositoare,

it looks like an apricot tree in an orchard,
then it grows wings, starts to fly
and then it flows like a river and I with it
through a starry world, very alive,
the skies open up,
around, close-by, sweeping rays are born
and smash with a cry,
and I flow through them with my winged metallic bed,
like a river,
a little stream, that's what I am
that found both its way and power,
and now, at home, towards the spring it heads.
But, on the way, I meet an acquaintance from town.
What is it with you here? I ask in wonder.
Instead of giving me an answer, the acquaintance asks for a
cigarette.
Don't you know I don't smoke? I wonder once again and
wake up. Again, in the parlour bed.

pare un cais dintr-o livadă,
apoi îi dau aripi, începe să zboare,
apoi curge ca o apă și eu curg cu el
printr-o lume astrală, foarte vie,
cerurile se deschid,
în jur, aproape, vijelioase raze se nasc
și se ciocnesc cu țipăt,
iar eu curg printre ele cu patul meu metalic înaripat,
curg ca o apă,
un pârlău sunt
ce și-a găsit și calea și puterea,
iar acum, acasă, înspre izvor, se-ntoarce.
Dar, pe drum, dau cu ochii de o cunoștință din oraș.
Ce e cu tine aici? o întreb contrariat.
În loc de răspuns îmi cere o țigară.
Nu știi că nu fumez? mă mir încă o dată și
mă trezesc. Din nou, în patul din salon.

I had
(a rewritten psalm)

I had a tower made of gold.
I had it in my heart, I think everyone does in the beginning.
Everyday I said to myself that one wouldn't even notice
and got bright stones out of it, one at a time,
and replaced it with a random one,
and the good one, I sold for almost nothing.

Thoughtless, thriftless, good-for-nothing, with little brain,
I drank and had fun,
danced and loved,
until I changed the inner tower
with another one that looked similar, but is, in fact,
a wreck.

This is what I am left with,
a wreck,
any rain, any wind will break it down.
I am emptied, I'm left with no days,
I sit on a bed of tears

Am avut
(un psalm rescris)

Am avut un turn făcut din aur.
În inimă l-am avut, cred că la-nceput toată lumea îl are.
În fiecare zi îmi ziceam că nici nu se cunoaște
și scoteam din zid câte o piatră, strălucitoare,
și o înlocuiam cu una oarecare,
iar pe cea bună o vindeam pe mai nimic.

Nesocotit, risipitor, netrebnic, fără minte,
beam și mă veseleam,
dănțuiam și iubeam,
până când turnul interior l-am schimbat tot
cu altul ce arată la fel, dar e, de fapt,
o șandrama.

Cu asta am rămas,
o șandrama,
mi-o spulberă orice ploaie, orice vânt.
Sunt golit, sunt fără zile,
stau pe un pat de lacrimi

and cannot sleep,
not even rise and walk,
I choke crying,
my poverty pours into the whole world,
I got lonely, I got thinner,
I revealed myself till the soul,
now I don't know the path to myself anymore,
even this one, I forgot.

The gold stones
I gave away on barely nothing,
the youth, the glowing went off from my cheeks
like cheap nail polish,
I am a barrel of dried wood panels
from which all wine was drunk,
I think
a hole in my chest formed
air goes in and out, passes through me
like cars through the passage at the outskirts of the city,

I have a hole in my chest, I'm sure,

și nu pot să dorm,
nici să mă ridic și să umblu nu pot,
mă înec în plânsul meu,
sărăcia mea umple lumea,
m-am însingurat, m-am împuținat,
m-am dezvelit, până la suflet,
nu mai știu drumul spre mine însumi,
chiar și pe el l-am uitat.

Pietrele de aur
le-am dat pe mai nimic,
tinerețea, strălucirea mi s-au desprins de pe obraz
ca oja ieftină de pe unghii,
sunt un butoi cu lemnul uscat
din care s-a băut tot vinul,
cred
că mi s-a căscat o gaură-n piept,
aerul intră și iese, trece prin mine
ca mașinile prin pasajul de la marginea orașului,

am o gaură-n piept, sunt sigur,

if it had eyes
and if its sight had not been that precarious,
my heart could see the sullen sky,
starless, from which its many inhabitants retired.

dacă ar avea ochi
și dacă privirea nu i-ar fi cumva mioapă,
inima mea ar zări cerul înnorat,
fără stele, din care locuitorii nesfârșiți s-au retras.

Scenes on repeat

From the dark and cold hall a furious voice came
"Ho, man, you rewind that film!"
and the operator, which was always drunkenly napping, would
wake up
and really
roll the reel until the scene asked by the audience came on.

I would like this film, too, to be with scenes on repeat,
to go back to certain days,
to those I lost because of my thoughtlessness.

I would live it all differently, carefully,
I would walk as if through a church in every single moment,

with one thousand eyes I would look at your body
lest I should forget, forget it,
and with one thousand lungs I would breathe your jasmine
scent,
and with one thousand ears I would listen to your walking,
and my heart would deliver

Scene în reluare

Se auzea din sala întunecată și rece un glas furios
"Huo, dă, bă, filmu-napoi!"
iar operatorul, care moțăia afumat totdeauna, se trezea
și chiar
învârtea rola până la secvența cerută de public.

Aș vrea și filmul acesta să fie cu scene în reluare,
să mă întorc în anumite zile,
la cei pe care i-am pierdut din nesăbuiță.

Aș retrăi totul altfel, atent,
aș păși ca printr-o biserică prin fiecare clipă dată,

și cu o mie de ochi aș privi trupul tău
să nu-l uit, să nu-l uit,
și cu o mie de plămâni aș respira mirosul tău de iasomie,
și cu o mie de urechi și-aș asculta mersul,
iar inima mea ar naște
alte o mie de inimi

another one thousand hearts
and I would fill all of them with my feelings for you,
but those one thousand would become scanty.
Perhaps, if I came back to me,
the one back then, I would be upset on myself, the one I am
now,
and would just slap myself on the face,
shouting to myself all sorts of things.
Still, I wish so much that in this film
I could roll the reel till one day or another
and live them once again.

My dog would hide
his little bones from some rich meal deep down in the ground
and dig for them later on when hungry.
Or my mother -
she would always forget one hundred lei through her pockets
and found it exactly when she needed it most.
The same goes for me, I would go back through my life
at my little treasures,
at my little bones, at my one hundred lei.

și pe toate le-aș umple cu ce simt pentru tine,
dar cele o mie de inimi noi s-ar dovedi neîncăpătoare.
Poate, dacă m-aș întoarce la mine,
eu, cel de atunci, aș fi supărat pe mine, cel de acum,
și m-aș lua pur și simplu la palme,
strigându-mi câte și mai câte.
Totuși, îmi doresc atât de mult în filmul ăsta
să pot roti bobina până la o zi sau alta
și să le trăiesc încă o dată.

Câinele meu își ascundea
în pământ oscioarele de la masa bogată
și le dezgropa când îi era foame.
Sau mama -
mereu uita prin buzunare câte o sută de lei
și o găsea exact când aveam mai mare nevoie de ea.
La fel, eu m-aș întoarce, m-aș întoarce prin viața mea
la micile mele comori,
la oscioarele mele, la suta mea de lei.

The boundless guest

If one day
the-one-of-no-beginning
is born into your head, what do you do?
What do you do when the fir-tree is taller than the room,
when the fish is bigger than the river?
How do you lodge in the poor house of your mind
your uncontainable guest?
And then, in the unmeasurable darkness of your life
he arises lighting like one thousand watts bulb.
Then, your roads, all wandering and ill,
straighten up, abiding by him.
And in the useless grit from your talking back then
gold nuggets mix up in his speech,
you find them in what you say and you cannot believe it.
Yes, there is one day when in your mind
the unmeasurable guest,
the fish bigger than the river,
comes.

Oaspetele nemărginit

Dacă într-o bună zi
cel-fără-de-nceput
se naște în creierul tău, ce te faci?
Ce te faci când bradul este mai înalt decât încăperea,
când peștele este mai mare decât râul?
Cum îl găzduiești în căscioara sărăcăcioasă a minții tale
pe oaspetele acesta nemărginit?
Atunci, în nemăsurata întunecime a vieții tale,
răsare el luminând ca un bec de o mie de wați.
Atunci, drumurile tale, rătăcitoare toate și bolnave,
se îndreaptă, sub ascultarea lui.
Iar în pietrișul zadarnic din vorbirea ta atunci
se amestecă pepitele de aur din rostirea lui,
le găsești în ce spui și nu-ți vine să crezi.
Da, există o bună zi când în mintea ta se ivește
oaspetele nemărginit,
peștele mai mare decât râul.

I take care of roses in the backyard in Craiova

Let us not despise the humble ones, the conquered ones,
the storm out of their souls
can change the Earth's configuration -
I say to myself while I take care of roses
in the backyard in Craiova.

I cut the faded branches by scissors,
my thoughts pour clearly like a mountain stream,
I stand here buried in quietness.
I wouldn't, I wouldn't leave anymore.

In fact, I have nowhere to:
for me
the world moved inside.

Îngrijesc trandafiri în curtea de la Craiova

Să nu-i disprețuim pe cei umili, pe cei învinși,
furtuna pornită din sufletele lor
poate schimba configurația pământului -
îmi zic în vreme ce îngrijesc trandafiri
în curtea casei de la Craiova.

Tai cu foarfeca rămurelele ofilite,
gândurile curg limpede ca o apă de munte,
stau aici îngropat în liniște.
N-aș mai pleca, n-aș mai pleca.

În fapt, nici n-am unde:
pentru mine
lumea s-a mutat înăuntru.

Utopia with the gigantic rose

I planted ten scions in the backyard.
They didn't all grow the same way: them, too, like people,
some went higher than natural, others stayed just as thin.
But one surpasses any expectation. His roots
have gone unimaginably deeper in the ground, perhaps they
reached
the road to the centre of the world, perhaps with
the lucky filon they found there, they feed ceaselessly.
You almost become afraid
when you look at it: his boughs
have the trunk cracked, are stoned,
it looks like a secular tree, the rose,
you can hear how the sap mounts through it
like an unstoppable river. And it has thousands of flowers,
it became enormous, widespread, soon
it will no longer fit in the backyard, it will be taller
than the house, it will be as big as a city.
It will have the dimensions of a country, the rose in my garden
a kingdom of scents. When the wind blows

Utopie cu trandafirul gigantic

Am sădit în curte zece butași de trandafir.
N-au crescut toți la fel: și ei, ca oamenii,
câțiva s-au înălțat peste măsură, alții au rămas firavi.
Unul însă iese din orice așteptare. Rădăcinile lui
s-au adâncit în pământ, inimaginabil, poate au nimerit
drumul spre centrul lumii, poate cu
filonul norocos de acolo se hrănesc fără sațiu.
Aproape ți se face teamă
când îl privești: ramurile sale
au scoarța crăpată, sunt pietrificate,
pare un arbore secular trandafirul,
se aude cum urcă seva prin el
ca un fluviu nestăvilit. Și are mii de flori,
a devenit enorm, de necuprins, curând
nu va mai încăpea în curte, va fi mai înalt
decât casa, va fi cât o țară.
Va fi cât o țară trandafirul din grădina mea,
un regat de arome. Când o să bată vântul
valurile de miresme vor lovi zidurile casei

the waves of scents will hit the walls of the house
and the house will shake, they will break the windows,
and they will lift us and take us far away,
on untrodden paths.
In invisible forbidden countries.

și casa se va clătina, vor sparge ferestrele,
pe noi ne vor ridica și ne vor duce departe,
pe drumuri neîncercate.
În invizibile țări interzise.

Still a novice

Motto:

“Didn't believe to die I will ever learn...”

You know, he said, no matter what you try,
death will still take you aback,
you can learn by heart all day at this subject,
you'll still not get it, you'll still be a novice,
a repeat in the end.
And when he uttered these sentences he laughed out loudly,
his eyes shone darkened
and he took that glass of a litre from the table in the pub
full of bad vodka or of whatever it happened to be filled with
he gulped it once
and then asked for another one.

But what do you do here, in the pub,
preparing for your date? I exclaimed
seeing him how he damns himself,
gleefully and deliberately.

Tot ageamiu

Motto:

“Nu credeam să-nvăț a muri vreodată...”

Știi, zicea el, orice-ai încerca,
moartea tot te ia prin surprindere,
poți să tocești tu toată ziua la materia asta,
tot n-ajungi s-o înveți, tot ageamiu rămâi,
tot repetent sfârșești.
și când rostea propozițiile astea râdea în hohote,
iar ochii lui străluceau înnegurați
și lua de pe masa din cârciumă paharul mare de-o litră
plin ochi cu votcă proastă sau cu ce se nimerea
și-l dădea peste cap cu sete
și pe urmă cerea încă unul.

Dar tu ce faci mereu aici, în cârciumă,
te pregătești de întâlnirea cu ea, tocești? exclamam eu
văzând cum singur se nenorocește,
vesel și parcă de bună voie.

Translation
Café

It was as if he was looking for it, as if he had no patience to sit
anymore away from it. (and it, otherwise,
listened to his request, came as rapidly as it could,
with him to coalesce!)

I looked crushed back at the time, long ago, when
I would stay late with him at stories
about death.
In fact, his suffering did not touch me at all,
very young back then, I felt
sheltered. Invulnerable.
I was a guy who speaks about frost and blizzard
sitting in an armchair, at the stove's mouth.

Era ca și când o chema, ca și când nu mai răbda să stea
departe de ea. (și ea, de altfel,
i-a și ascultat chemarea, a venit într-un suflet,
cu el să se contopească!)

Păream zdrobit atunci, de mult, când
întârziam cu el la povești
despre moarte.
De fapt, suferința lui nu m-atingea deloc,
foarte tânăr pe vremea aia, mă simțeam
la adăpost. Invulnerabil.
Eram un ins care vorbește despre ger și viscol
așezat în fotoliu, la gura sobei.

Sunday, September 5th, 2010

On a September Sunday,
our house in Craiova
is flooded by the smell of baked eggplants.
And the quietness of the morning, absolute,
seems like growing more when I hear
reverberating chimes,
from the church nearby.

This is how happiness must look like
and, for a few moments, I forget
about the temporariness of my being.
I forget and think of myself as infinite,
even ready to replace some
obscure god, if it were to take a break,
even ready
to fill with my pouring soul
the day of Sunday,
till its farthest margins
jaded by darkness.

Duminică, 5 septembrie 2010

Într-o duminică de septembrie,
casa noastră de la Craiova
e inundată de mirosul vinetelor coapte.
Iar liniștea dimineții, deplină,
parcă sporește atunci când aud
clopotele răsunătoare,
trase la biserica din apropiere.

Îmi închipui că așa arată fericirea
și, pentru câteva clipe, uit
de provizoratul făpturii mele.
Uit și mă cred nemărginit,
gata chiar să țin locul vreunui
zeu mai mărunț, dacă acesta și-ar lua liber,
gata chiar
să umplu cu sufletul meu revărsat
ziua de duminică,
până la fruntariile ei îndepărtate
și roase de întuneric.

End of August at the seaside

Litter, PETs, hoards of dogs, weeds,
at dusk,
on the beach in Neptune.

But let me not take this into consideration.
Waves break by the seaside,
the wind writes in the air
hieroglyphs,
then gets lost in the branches of the elms
and falls asleep there.
Let me go into the water
as in the womb
of a definite mother.
Let me enter the sea,
the sea to dough me
like the dough is squeezed
by the hands of a woman.
Let her wash away the fog out of my sight,
to rechild my soul,

Sfârșit de august la mare

Gunoaie, peturi, haite de câini, bălării,
în zori,
pe plaja de la Neptun.

Dar să nu le iau în seamă.
Valurile se sparg de țărm,
vântul scrie în aer
hieroglifice,
apoi se rătăcește în crengile ulmilor
și ațipește acolo.
Să intru în apă
ca-n pântecul
unei mame definitive.
Să intru în apă,
să mă frământ la marea
cum e frământat aluatul
de mâinile femeii.
Să-mi spele ea de ceață privirea,
să-mi recopilească ea sufletul,

and renew my thought.

And when I'm ready,
to throw me on the shore,
proven baby of his father.

și gândul să mi-l înnoiască.

Iar când voi fi gata,
să mă arunce pe mal,
prunc al tatălui adevărit.

Translation
Café

November 2016

Interview with the poet Gabriel Chifu

Anca Romete (A.R.): Good afternoon, Mr. Chifu. Thank you for your kindness of giving me this interview, and before we begin, let me wish you a Happy Birthday to the fullest, as your birthdate is around the corner.

The first writing signed by Gabriel Chifu that I read was not poetry, but prose, more specifically Visul copilului care pășește pe zăpadă fără să lase urme. In the foreword you said: "I'm fascinated by trying to describe what I don't understand – the evil, for example..."; in keeping up with the spirit from the beginning of the interview, can turning an age mark a more ample, in-depth understanding of some complicated to grasp till then concepts, or on the contrary, the advent of even more unknown elements in the equation?

Gabriel Chifu (G.C.): Thank you for your wishes and the interest you showed for my poetry and literature, generally speaking. In the phrase you mentioned that I introduced in the opening of that particular novel, the verb *to understand* had a particular meaning: I didn't want to know what the evil is, but only to emphasize the fact that evil as a moral reality is unknown to my soul and to my mental structure, but writing

Interviu cu poetul Gabriel Chifu

Anca Romete (A.R.): Bună ziua, domnule Chifu. Vă mulțumesc pentru amabilitatea de a-mi acorda acest interviu, și, înainte de a începe, vă doresc La Mulți Ani plini, dat fiindcă în curând va fi ziua dumneavoastră de naștere.

Prima scriere semnată Gabriel Chifu pe care am citit-o nu este poezie, ci proză, mai exact romanul Visul copilului care pășește pe zăpadă fără să lase urme. În prefață spuneți: „Mă fascinează să încerc să descriu ceea ce nu înțeleg – de pildă, răul...”; în spiritul începutului de interviu, poate împlinirea unei noi vârste să marcheze o înțelegere mai amplă a conceptelor greu de definit până atunci sau, dimpotrivă, să anunțe apariția și mai multor necunoscute în ecuație?

Gabriel Chifu (G.C.): Vă mulțumesc pentru urări și vă mulțumesc pentru interesul pe care-l arătați poeziei mele, literaturii mele, în general. În fraza pe care o citați și pe care am așezat-o în deschiderea aceluia roman, verbul *a înțelege* avea un sens anume: nu voiam să spun că nu știu ce este răul, ci voiam să accentuez că răul ca realitate morală este străin de structura mea sufletească, mentală, dar scrierea unei lucrări epice, cu

an epic work, with characters, implies this capacity (and necessity!) of objectifying yourself, of getting out of your own given and at the same time, of projecting yourself in a convincing manner in a drastically different set-up than what you were used to. Anyway, the binomial good-evil permanently concerns me in my writings, because it's the touchstone of human condition, of our existence in this world. As for the gains and losses the passage of time brings: you are asking me if, once you progress through life, you come out with a clearer mind or, on the contrary, you sink even deeper in a multitude of dilemmas. To me, as years went by, they brought clarity. Things got simpler, the opposed voices inside me have been fewer. I know exactly what I believe in and what I wish for. It became very clear to me which are the values (few, really!) which matter to me. Unfortunately, I'm still a human living in the present, with its all sorts of motivations and commitments that sometimes turn me away from my true purpose.

A.R.: In an interview for Mozaicul magazine, you said: "Life is very short, and, at some point, we all must count for what we leave

personaje, presupune și această capacitate (și necesitate!) de a te obiectiva, de a ieși din datul tău și , totodată, de a te proiecta convingător într-un plan total diferit de tine. Oricum, binomul rău-bine mă preocupă permanent în scrierile mele, el este fundamental când punem în discuție condiția umană, ființarea noastră în lume. Cât despre câștigurile și pierderile pe care ți le aduce trecerea timpului: mă întrebați dacă, odată ce înaintezi în vârstă, te limpezești sau, dimpotrivă, dacă te afunzi și mai mult în noianul de dileme. Mie, anii, cu cât mi s-au înmulțit în spate, mi-au adus o lămurire de sine. Lucrurile s-au simplificat, vocile contrare din mine s-au împuținat. Știu exact în ce cred și ce-mi doresc. Mi-e foarte clar care sunt valorile (puține!) care contează. Din nefericire, sunt un ins sub vremi, cu tot soiul de determinări, de obligații care mă deturneză de la adevăratul țel.

A.R.: Într-un interviu acordat revistei Mozaicul, declarați: „Viața este foarte scurtă și, la un moment dat, toți trebuie să

behind. (...) it is this one [the literary domain] that I try my best not to miss." I find existentialism as being one of the central themes in your writing, and the action itself, of writing, is your own personal way of bestowing meaning and of answering to the very fact of being, as you yourself admitted. Have you ever thought that through this personal duty that you accomplish so conscientiously, you (will) succeed(ed) in awakening certain - perhaps dormant - feelings in your readers, too, so that they may then start their own self-discovery journey?

G.C.: Your remark is quite poignant. Of course, literature is my formula of solving a human being's equation in the world. When I write, I am a man of trial, and delivering my experience to others, the readers, is my main goal. If through my text I succeed in connecting somehow with others, to make them feel my disquiet and to provoke them to start their own self-discovery, then one could say I accomplished my mission.

A.R.: *You graduated from Carol I Highschool in Craiova, the special maths class, and then, the Faculty of Electrical Engineering, Automatics and Computer Science. Has this STEM training had any influence in the literary creative process?*

număram ce lăsăm în urmă. (...) pe acesta[domeniul literar] încerc, cât mă țin puterile, să nu-l ratez." Existențialismul îl găsesc ca fiind una din temele centrale în scrierile dumneavoastră, și însăși acțiunea de a scrie este modul propriu de a da un sens și răspunde faptului de a fi, după cum ați recunoscut. V-ați gândit vreodată că prin această datorie personală pe care o îndepliniți dedicat, ați reuși(t) să treziți anumite sentimente, adormite poate, și în cititorii dumneavoastră, pentru ca aceștia să pornească mai apoi în propria lor căutare?

G.C.: Observația dumneavoastră este pătrunzătoare. Bineînțeles, literatura este modalitatea de care dispun eu ca să rezolv ecuația ființei în lume. Când scriu, sunt un om de încercare și să transmit experiența mea celorlalți, cititorilor, e principala mea năzuință. Dacă prin textul meu literar reușesc să mă leg de ceilalți, să le transfer neliniștea mea și să-i provoc să se caute pe ei înșiși, atunci se poate considera că mi-am îndeplinit misiunea.

A.R.: *Ați absolvit colegiul Carol I din Craiova, clasa specială de matematică, iar mai apoi Facultatea de Electrotehnică, secția Automatizări și Calculatoare. A avut vreo influență în procesul de creație literară și această pregătire pe parte reală?*

G.C.: Definitely. It was a double conditioning: on the one hand, studying STEM opened up my mind, disciplined my thinking, accommodated me into a rigour which often proved to be useful; it actually meant a visible opening of my horizons; on the other hand, precisely this so called quartering in a restrictive domain with precise norms, a "garrison", as the domain of STEM is, influenced me through its gaps, through frustration: that is, it only fed my temptation of freeing myself through escape, fantasy and metaphor of anything that was limitative in the scientific field.

A.R.: *You were the initiator of FestLit Cluj 2015 ; do literary festivals, but also book fairs, public lectures, etc., manage to increase the number of book readers or maintain the existent one?*

G.C.: I don't have a black-and-white answer to this question. I cannot measure the effect, stimulative or not, of various literary manifestations I initiated or participated at over people's reading habits. Some of these have no other purpose than that of creating a space of manifestation and a shelter for writers, in order to keep the illusion of their existence and place

G.C.: Sigur că da. A fost o dublă condiționare: pe de o parte, studiul matematicii și al științelor exacte mi-a deschis mintea, mi-a disciplinat gândirea, m-a acomodat cu o rigoare în multe împrejurări utilă, a însemnat, în fapt, o apreciabilă deschidere de orizont; pe de altă parte, însă, tocmai această cantonare într-un domeniu cu norme precise, restrictiv, „cazon”, cum este cel al științelor exacte, m-a influențat prin lipsă, prin frustrare: și anume, mi-a dezvoltat imaginația, mi-a alimentat tentația de a mă elibera prin evaziune, prin fantezie și metaforă de tot ce era limitativ în cealaltă parte a existenței mele, cea științifică.

A.R.: *Ați fost inițiatorul FestLit Cluj 2015; reușesc festivalurile de literatură, dar și târgurile de carte, lecturile publice etc., să crească numărul cititorilor sau să îl mențină pe cel existent?*

G.C.: N-am un răspuns cert la această chestiune. Nu pot măsura efectul, stimulativ sau nu, asupra lecturii al diverselor manifestări literare, pe care le-am inițiat sau la care am participat. Unele dintre acestea nu au decât rostul de a crea un spațiu de manifestare și un adăpost pentru scriitori, ca să le întrețină iluzia că există, că au un loc al lor în lumea de azi, atât

in today's so complicated, so little welcoming world, alive. And others exist for the sole purpose of socializing. In my opinion, all that really matters is the mysterious equation, the intimate bridge that's being created between a book and a dedicated reader, the one who reaches that book and reads it in solitude, and feels he/she needs that book like air. I think this essential equation uniting the book and the reader, will always be news that stays, indestructible, whether we are capable of explaining it or not.

A.R.: Your writings have been issued in anthologies and literary magazines in the U.K., France, China, Japan, Serbia, Greece, etc., and two poetry volumes were translated abroad as well. Put it other way, your work has been tightly knit with that of translators. How do you see their role in the context of an author and his texts being translated?

G.C.: In my view the translator is a main character. Unlike music or visual arts that possess universally understood languages, literature – the art of words – is riveted in one language or another since in Babylon, contemporary with the Babel Tower, that single language broke apart in myriad

de complicată și de puțin ospitalieră. Iar alte manifestări culturale n-au decât o funcție strict mondenă. După părerea mea, tot ce contează este ecuația misterioasă, puntea intimă care se stabilește între o carte și un cititor de vocație, cel care ajunge la acea carte, și o citește în singurătate, și simte că are nevoie de acea carte ca de aer. Cred că această ecuație esențială, care unifică misterios cartea și cititorul, va fi totdeauna de actualitate, este indestructibilă, fie că suntem în stare s-o explicăm, fie că nu.

A.R.: Textele dumneavoastră au fost editate în antologii și reviste din Anglia, Franța, China, Italia, Serbia, Grecia, etc., iar două volume de versuri și un roman au fost traduse și ele, în străinătate. Cu alte cuvinte, munca dumneavoastră a fost legată de aceea a traducătorului. Cum vedeți rolul acestuia în raport cu autorul și textul acestuia pe care îl traduce?

G.C.: În reprezentarea mea, traducătorul este personaj principal. Spre deosebire de muzică sau de artele vizuale, care dispun de limbaje universal valabile, literature - arta cuvintelor - stă ținută într-o limbă sau alta, de când, în orașul Babilu, odată cu Turnul Babel, limba unică s-a spart, s-a fărâmițat în

languages and God embroiled all of them. That is why literature needs by all means an intermediate, a go-between, to keep its magic alive from one language to another. And this inspired medium is the translator. That is why I imagine the translator being the co-author of a literary work, along with its implied writer.

A.R.: In an article in Ramuri magazine you speak beautifully about the substratum of your Însemnări din ținutul misterios volume. You say that the poetry born out of search on multiple frequencies (the inadvertence "between someone and the world, between someone and the others, between someone and him/herself") ends up being in the end, through repeated polishing, a homogeneous one. As a result, a closer proximity of the two planes – outer and inner – is a must. How do you see the poetry between the self and the world, different from the one between the self and the self, since bringing them on an even keel is so indispensable?

G.C.: Did I write in Ramuri about the making of that book? I don't remember it. So as not to disappoint you irredeemably, I want to confess you something about the way I function as an author. When I enter the universe of a new book, I leave everything behind, I try to forget everything, and

nenumărate graiuri și Dumnezeu a încurcat limbile. De aceea literatura are neapărată nevoie de un mijlocitor, de un vehicul care s-o poarte vie dintr-o limbă în alta. Acest mijlocitor inspirat este traducătorul. Drept care, îl închipui pe traducător ca fiind coautor al unei opere literare, alături de autorul știut.

A.R.: Într-un articol din revista Ramuri vorbești foarte frumos despre substratul volumului Însemnări din ținutul misterios. Susțineți că poezia care se naște din căutarea pe mai multe lungimi de undă (inadecvarea „între ins și lume, între ins și ceilalți, între ins și el însuși”) ajunge în final, prin șlefuire, să fie una unitară. Prin urmare, o apropiere a celor două planuri – exterior și interior – este necesară. Prin ce considerați că diferă poezia dintre sine și lume de cea dintre sine și sine, din moment ce aducerea lor la un numitor comun este indispensabilă?

G.C.: Am scris în Ramuri despre facerea acelei cărți? Nu mai țin minte. Ca să nu râdeți de uitarea mea și ca să nu vă dezamăgesc ireparabil, vreau să vă mărturisesc ceva despre felul cum funcționez ca autor. Când intru în universul unei cărți noi, las totul deoparte, mă străduiesc să uit totul, mă adâncesc

submerge myself in the new universe, try to get used to it, learn about it and understand it at its core. In order to increase my chances of succeeding in this endeavour, of being as authentic as possible, I delete anything from the memory that could possibly disturb me. At the moment I am involved in writing a novel. I am just finishing it these days and its title is *The Rain from Caramia* (at least for the moment). I was worried all the time that I would not be able to finish it. But it so happened that I did. At first hand, as they say. Then there comes a difficult but far more enjoyable stage: re-writing as in adjusting, polishing etc. As for the poetics in the volume of poetry *Însemnări din ținutul misterios*, all I'm going to say is this: between exterior and interior there is a form of communication, out-side and in-side must be understood on the basis of communicating vessels. It is through poetry that the transfer of substance, energy and emotion takes place from one to the other, so as the liquid to reach the same level in both containers: that means that there are no differences between inside and outside, you are out there in the world, and the world is inside you, both of you are in correspondence, in a resonating state, you become one and the same, part of the bigger picture.

în noul univers și încerc să mă obișnuiesc cu el, să-l învăț, să mi-l apropiez. Ca să-mi sporesc șansele de a reuși în această operație, de a fi autentic, repet, șterg din memorie restul, orice altceva care m-ar perturba. Iar acum eu sunt „îngropat” în scrierea unui roman. Tocmai îl închei zilele acestea, se intitulează *Ploaia din Caramia* (deocamdată). Am fost îngrijorat tot timpul că n-am să apuc să-l duc până la capăt. S-a întâmplat să izbutesc. La prima mână, cum se spune. Urmează o etapă anevoioasă, dar mult mai agreabilă: rescrierea, ca ajustare, șlefuire etc. Cât despre poetica volumului de versuri *Însemnări din ținutul misterios*, spun doar atât: între exterior și interior există o comunicare, *înafară* și *înăuntru* trebuie înțelese după principiul vaselor comunicante. Prin poezie se realizează transferul de substanță, de energie și de emoție între una și alta, „lichidul” ajunge peste tot la același nivel: ceea ce înseamnă că nu mai există diferențe între înăuntru și înafară, tu ești în lume și lumea e-n tine, sunteți în corespondență, în rezonanță, sunteți totuna, parte din marele tot.

A.R.: *As we're at the beginning of 2016, how do you see the "public story" we live in at the moment? A sequence of actions with plot twist or climax innuendo, or an exposition made up of its own remnants, as the Phoenix's ashes?*

G.C.: The public story we live in (figuratively speaking!): one can see everywhere that we are in Urmuz and Eugen Ionescu's country. At the moment, our daily epic tale comes into prominence through the absurd, but a particular flavoured absurd, and that is, an absurd with its own aggressivity at the centre, an absolutely harrowing atrocity.

A.R.: *To travel, to write, to love and to believe are the four verbs guiding you: this means you are a passionate traveller experiencing places and people with utmost involvement. Prague, as it seems to be from the interviews you gave but also from the Esei despre singurătate sau Relatare despre moartea mea novel, has a special place in your conscience, just as Kafka is one of your favourite writers. If you could teleport yourself in this city right now and meet the great Czech writer, what would you ask him?*

G.C.: I wouldn't ask him anything. I already owe him a lot. He has answered so many difficult questions and taught me

A.R.: *Acum, la început de 2016, în ce stadiu vedeți „povestea publică” în care trăim? O desfășurare a acțiunii cu promisiuni de intrigă sau punct culminant ori o expozițiune schițată din propria cenușă, asemenea păsării Phoenix?*

G.C.: Povestea publică în care trăim (expresiv spus!): se vede la tot pasul că ne aflăm în țara lui Urmuz și a lui Eugen Ionescu. Actualmente, epica noastră cotidiană se evidențiază prin absurd, dar e un absurd cu o notă aparte și anume, un absurd care are în centrul său o agresivitate, o atrocitate absolut pustiitoare. Facem eforturi deosebite ca să instaurăm aici lumea pe dos. Și avem realizări apreciable în această direcție.

A.R.: *A călători, a scrie, a iubi și a crede sunt cele patru verbe după care vă ghidați; sunteți așadar și un călător împătimit care se lasă pătruns de locurile și oamenii pe care îi descoperă. Praga, așa cum reiese din interviurile date dar și din romanul Esei despre singurătate sau Relatare despre moartea mea, pare să ocupe un loc special în conștiința dvs., la fel cum Kafka este unul dintre scriitorii preferați. Dacă ar fi să vă teleportați acum în acest oraș și să-l întâlniți pe marele scriitor ceh, ce l-ați întreba?*

G.C.: Nu l-aș întreba nimic. Și așa îi sunt prea îndatorat. Deja el mi-a răspuns la atâtea întrebări grele și m-a și învățat să

to ask new ones by myself. I would stand quiet in his presence, my heart at ease, looking at him with gratitude. I would rather drink a pint of beer with him, *Pilsner Urquell*, on Vltava bank, still in silence. And I would say in my mind: if this miracle is possible and here we are, meeting one another, then this means that the great writer has been granted, through divine benevolence, a time extension. It would be great to use it for writing another poignant, everlasting story such as *The Verdict* or *Metamorphosis*.

A.R.: The memory of communism has a central place in your poetry and prose, and so the creator becomes the palimpsest witnessing its transition. Do you think the younger generations could, through the effort of writers, artists, journalists, to producers which dealt with this topic in their productions, better understand their parents and grandparents?

G.C.: I admit it, it takes me a bit aback the frame you place communism into: as the problem of some generations (parents, grandparents) which has no relevance whatsoever for their offspring. I find it too limiting a framework. I think we make a mistake by operating in diminishing its importance. For

formulez și eu noi întrebări. Aș tăcea lângă el, senin, împăcat, privindu-l cu recunoștință. Mai degrabă aș bea împreună cu el o halbă de bere, *Pilsner Urquell*, pe malul Vltavei, tot în tăcere. Și mi-aș zice în gând: dacă e posibil miracolul și, iată, ne întâlnim, înseamnă că marele scriitor a căpătat, prin voia divină, o extensie de timp. Ar fi grozav s-o folosească pentru a scrie încă o povestire tulburătoare-nepieritoare, precum *Verdictul* sau *Metamorfoza*.

A.R.: Amintirea comunismului ocupă un loc central în poezia și proza dumneavoastră, iar creatorul devine palimpsestul pe care aceasta și-a imprimat trecerea. Credeți că tinerele generații ar putea, prin prisma eforturilor scriitorilor, artiștilor, jurnaliștilor, realizatorilor de emisiuni care au abordat această perioadă, să își înțeleagă mai bine părinții și bunicii?

G.C.: Vă mărturisesc, mă surprinde cadrul în care așeza și comunismul: ca o problemă a unor generații (părinți, bunici) care nu mai are nicio relevanță pentru următoarele generații („tinerele generații”). Mi se pare un cadru mult prea restrâns. Cred că greșim operând această diminuare de importanță.

me, communism means much more: it is one of those terrible materializations of totalitarianism, an atrocious historical experiment, where man's humanity was seriously put under trial. It is one of the most traumatising periods in history, revealing and illustrative anytime, which should interest the people from today and yesterday, as all excessive and cruel epochs should, whether we talk about Nero's, Hitler's, Stalin's or now, ISIS's.

A.R.: Alex Ștefănescu said about you: "He has the intuition of the existence's sacredness in the existence itself, and not in running away from it." When I think of Însemnări din ținutul misterios volume, although I may not do justice to all poems included, A stroll to the mall (which is also my favourite) comes to mind. I find Mr. Ștefănescu's remark spot-on, especially because these verses concentrate the universally valid experience of a man who wasted his life on trifles of no importance to him. For us to end an interview of a poet celebrating life in its most diverse aspects, what would you recommend as a "reading-supplement" to any student (no matter the age) constantly skipping classes, who now looks to himself/herself with a vacant stare in the mirror of a changing room in the mall?

G.C.: I'm glad you enjoyed my epic poem. I don't think I

Pentru mine, comunismul reprezintă mai mult: e una din cele mai teribile concretizări ale totalitarismului, un experiment istoric cumplit, în care umanitatea omului a fost serios pusă la încercare. E una din perioadele cele mai traumatizante ale istoriei, grăitoare și pilduitoare oricând, care trebuie să-i intereseze pe oamenii de azi și de mâine, ca toate epocile de exces și de cruzime, fie că vorbim de epoca lui Nero, sau a lui Hitler, sau a lui Stalin sau, acum, epoca ISIS.

A.R.: Alex Ștefănescu spunea despre dvs.: „El are intuiția sacralității existenței în plină existență, nu fugind de ea.” Când mă gândesc la volumul Însemnări din ținutul misterios din care am tradus, și deși poate nu fac dreptate poeziilor incluse, în minte îmi vine O vizită la mall (care de altfel este și preferata mea). Mi se pare că remarcă dlui Ștefănescu se potrivește perfect versurilor acesteia și că ele concentrează experiența universal valabilă a omului care și-a irosit anii pe nimicuri. Pentru a încheia acest interviu adresat unui poet care celebrează viața în aspectele ei cele mai diverse, ce i-ați recomanda ca "lectură - supliment nutritiv" elevului (de orice vârstă) chiulangiu convins care privește acum în gol în oglinda cabinei de probă din mall?

G.C.: Mă bucur că v-a plăcut poemul meu epic. Cred că

would recommend anything to that student-character. He/she wouldn't hear me, wouldn't listen to me, would read nothing. Reading recommendations are destined for others. The paradox is that those credited as the chosen ones, who are indeed worth of recommending books, don't need it; just like you. They discover by themselves books to read. They have a sixth sense so to speak that others seem to lack. We are all different: let us not make illusions, not everybody reads. It is just apparently that we live in the same world. In fact, we do not share a common set of values, we live in parallel worlds with everyone following their own distinct path; some people's do cross, but others', never.

nu i-aş recomanda nimic acelui elev-personaj. Nu m-ar auzi, nu m-ar asculta, n-ar citi. Recomandările de lectură sunt pentru alții. Paradoxul este că cei din stirpea aleasă, cărora merită să le faci recomandări, nu au nevoie de recomandări. E și cazul dumneavoastră. Ei descoperă singuri cărțile. Au un simț care celorlalți le lipsește. Suntem diferiți: să nu ne facem iluzii, nu toți oamenii citesc. Doar aparent trăim toți în aceeași lume. De fapt, nu împărțim același set de valori, trăim în lumi paralele, fiecare își urmează drumul și drumurile unora se încrucișează, iar ale altora nu se întâlnesc niciodată.

